

DACĂ FILMELE ȘI CĂRȚILE M-AU ÎNVĂȚAT UN LUCRU, acela e că Los Angeles este cel mai grozav oraș, cu cei mai grozavi oameni și cu cele mai grozave plaje. Prin urmare, ca orice fată care a pășit vreodată pe acest pământ, am visat să vizitez acest Stat de Aur¹. Am vrut să alerg într-o zi pe nisipul de pe Venice Beach, să îmi apăs mâinile pe stelele vedetelor mele preferate de pe Walk of Fame Boulevard², să stau în spatele celebrului Semn Hollywood și să privesc frumosul oraș.

Plus toate acele lucruri plictisitoare pe care turiștii trebuie să le facă sau să le viziteze.

Cu o cască în ureche și atenția pe jumătate împărțită între muzică și banda rulantă care se rotește în fața mea, mă străduiesc să găsesc un spațiu suficient de mare în mulțime ca să îmi recuperez bagajul. În timp ce oamenii din jur se împing și vorbesc tare cu partenerii lor, urlând că valizele lor abia au trecut, iar ceilalți răspunzând la fel de tare că de fapt fuseseră ale altcuiva, îmi dau ochii peste cap și mă uit cu atenție la geamantanul galben-cafeniu care se apropie de mine. Pot să îmi dau seama că este al meu după versurile mângălite pe lateral, așa că apuc mânerul și îl trag cât pot de repede.

---

¹ Porecla statului California (n. tr.).

² Alee celebră din Los Angeles, în trotuarele căreia au fost încorporate stele inscripționate cu numele diverselor vedete din industria de divertisment americană în semn de omagiu (n. tr.).

— Aici! strigă un glas familiar.

Vocea uluitor de profundă a tatălui meu este pe jumătate înăbușită de muzică, dar, oricât de tare ar fi volumul, probabil că tot aş putea să o aud de la un kilometru distanță. Nu o pot ignora: durerea ar fi prea enervantă.

Inițial, când mama mi-a dat vestea că tata își dorea să-mi petrec vara cu el, ne-am trezit amândouă râzând în hohote la o astfel de propunere. O nebunie absolută!

— Nu trebuie să ai de-a face cu el, îmi reamintea mama în fiecare zi.

Trei ani fără nicio veste din partea lui și, deodată, voia să-mi petrec întreaga vară cu el? Nu cred că am fi fost atât de șocate dacă nu ar fi fost o idee atât de drastică. Poate că tot ce ar fi trebuit să facă era să înceapă să mă sune din când în când, să mă întrebe ce mai fac și să se strecoare treptat înapoi în viața mea, dar el a decis să nu mai amâne inevitabilul, să ne pună pe toți într-o situație neplăcută și să ceară, în schimb, să petreacă opt săptămâni cu mine. Mama a fost complet împotriva ideii. După trei ani fără niciun cuvânt din partea lui considera că nu merita opt săptămâni *cu mine*. Spunea că nu va fi niciodată îndeajuns pentru a compensa timpul pe care îl pierduse deja *cu mine*. Dar refuzul ei îl făcuse pe tata să devină tot mai insistent și mai disperat să mă convingă că mi-ar plăcea sudul Californiei. Nu știu de ce a decis, în cele din urmă, să reia legătura cu mine; o reacție total neașteptată. Oare spera să poată întrema relația dintre noi, distrusă chiar de el în ziua în care se hotărâse să plece? Mă îndoiam că așa ceva era măcar posibil, dar într-o zi am cedat și l-am sunat pentru a-i spune că voiam să merg. Totuși, decizia mea nu gravita în jurul lui. Gravita în jurul ideii de zile calde de vară, de plaje splendide și glorioase în perfecțiunea lor, și a posibilității de a mă îndrăgosti de un

model de la Abercrombie & Fitch¹, cu pielea bronzată și un abdomen plat cu opt pătrățele. În plus, aveam propriile mele motive să vreau să ajung cât mai departe de Portland, mai exact la o mie cinci sute de kilometri distanță.

Acestea fiind spuse, nu sunt nici deosebit de încântată, nici fericită să văd persoana care se apropie de mine.

După trei ani este de înțeles că oamenii se schimbă. În urmă cu trei ani, eram cu aproape opt centimetri mai scundă. În urmă cu trei ani, părul tatălui meu nu era brăzdat cu fire argintii. În urmă cu trei ani, acest moment nu ar fi fost jenant.

Mă străduiesc să zâmbesc cu gura larg deschisă, ca să nu fiu nevoită să explic de ce sunt tristă. Întotdeauna este mult mai ușor *doar* să zâmbești.

— Uite-o pe fetița mea! spune tata, mărindu-și ochii și clătinând neîncrezător din cap în fața adevărului de necontestat că nu mai arăt ca atunci când aveam treisprezece ani.

O, cât de șocant este să îți dai seama că tinerii de șaisprezece ani nu mai arată ca atunci când erau în clasa a opta!

— Dap, îi spun, ridicându-mi mâna și scoțându-mi casca din ureche.

Firele se leagănă între degetele mele, iar muzica răsună slab prin difuzoare.

— Eden, mi-a fost foarte dor de tine! îmi spune el, de parcă mă voi bucura nespul la vestea că tatălui meu, care ne-a părăsit, îi este dor de mine și poate mă voi arunca în brațele lui și îl voi ierta chiar acum pe loc.

Dar lucrurile nu funcționează așa. Iertarea nu ar trebui așteptată; ar trebui câștigată.

---

¹ Distribuitor de haine care se axează pe îmbrăcăminte sport, în special pentru tineri (n. tr.).

Totuși, dacă urmează să locuiesc cu el timp de opt săptămâni, probabil că ar trebui să încerc să-mi ascund ostilitatea.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Tata îmi zâmbește larg, iar gropițele îi sfredelesc obraji așa cum o cârțiță sapă în pământ.

— Lasă-mă să-ți iau bagajele, îmi zice el, și se întinde ca să-mi ia geamantanul, proptindu-l pe roți.

Îl urmez în afara aeroportului – LAX¹, desigur. Sunt cu ochii în patru după orice star de cinema sau fotomodel care ar putea să treacă întâmplător pe lângă mine, însă nu zăresc nicio figură cunoscută în drum spre ieșire.

Cât timp traversez parcare imensă, căldura îmi izbește fața. Soarele îmi înțepă cu delicatețe pielea, iar briza blândă îmi răsfirea părul. Cu excepția câtorva nori nesuferiți, cerul este în mare parte senin.

— Am crezut că va fi mai cald aici, comentez, supărată să constat că norii, vântul și ploaia nu ocolesc nici măcar California, ceea ce nu corespunde imaginii pe care mi-am format-o în urma stereotipurilor.

Niciodată nu mi-a trecut prin cap că vara ar putea fi mai fierbinte în plictisitorul oraș Portland decât în Los Angeles. Este o dezamăgire cruntă, o adevărată tragedie, iar acum aș prefera să mă întorc acasă, cu toate că Oregon este atât de jalnic!

— Totuși, este destul de cald, zice tata, ridicându-și umerii de parcă și-ar cere scuze în numele vremii.

Când îi arunc o privire scurtă, observ cum îl cuprinde exasperarea în timp ce caută un subiect de conversație. Nu avem

---

¹ LAX, Aeroportul Internațional Los Angeles, este unul dintre cele mai aglomerate aeroporturi din lume (n. tr.).

despre ce să vorbim, singura excepție fiind realitatea incomodă a situației.

Îmi oprește brusc geamantanul lângă un Lexus negru, iar eu mă uit neîncrezătoare la vopseaua lucioasă. Înainte de divorț, el și mama au împărțit un Volvo amărât care se strica la fiecare patru săptămâni. Și asta dacă eram norocoși. Fie este extrem de bine plătit la noua lui slujbă, fie pur și simplu a ales să nu risipească prea mulți bani cu noi până acum. Poate că nu am fost demne de o astfel de cheltuială din partea lui.

— E deschis, îmi spune, făcându-mi semn cu capul spre mașină.

Descuie portbagajul și îmi aruncă geamantul înăuntru, iar eu mă deplasez în partea dreaptă a Lexusului, îmi scot rucsacul de pe umăr, deschid portiera și intru. Pielea banchetei îmi arde coapsele goale. Aștept câteva momente în liniște înainte ca tata să se așeze la volan.

— Așadar, ai avut un zbor plăcut? mă întreabă, implicându-mă într-o conversație banală, cât timp pornește motorul și iese cu spatele din locul de parcare.

— Da, a fost în regulă.

Îmi trag centura de siguranță, care se fixează printr-un clic, și mă uit în gol pe geam cu rucsacul în poală. Soarele e orbitor, așa că deschid compartimentul din față al genții și îmi scot ochelarii de soare ca să-mi protejez ochii. Otez.

Aproape că îl aud pe tata înghițindu-și nodul din gât, când respiră adânc și mă întreabă:

— Ce mai face mama ta?

— Minunat, îi spun, aproape cu prea mult entuziasm, străduindu-mă să subliniez cât de bine îi merge fără el.

Totuși, nu este în întregime adevărat. Se descurcă bine. Nu minunat, dar nici rău. Și-a petrecut ultimii ani încercând

să se convingă că divorțul a fost o lecție din care a avut ceva de învățat. Vrea să creadă că i-a oferit un mesaj spiritual despre viață sau că a umplut-o cu înțelepciune, dar, sincer, singurul efect pe care l-a avut a fost să o facă să disprețuiască bărbații.

— Mai bine ca niciodată.

Tata dă din cap și apucă ferm volanul, în timp ce mașina părăsește zona aeroportului și intră pe bulevard. În ciuda traficului intens, mașinile se deplasează în viteză. Priveliștea de aici este deschisă. Nu se zăresc zgârie-nori înclinați și impunători ca la New York și nici șiruri de copaci precum cei de acasă din Portland. Singurul lucru satisfăcător pe care îl descopăr este faptul că palmierii chiar există. O parte din mine mereu s-a întrebat dacă sunt un mit.

Trecem pe sub un indicator rutier cu panouri adiționale, care prezintă orașele și cartierele din jur, câte unul deasupra fiecărei benzi, viteza încetșând cuvintele. O liniște nouă prinde contur, așa că tata își drege repede glasul și încearcă pentru a doua oară să susțină o conversație cu mine.

— O să îți placă Santa Monica, mă asigură el, zâmbind scurt. E un oraș grozav.

— Da, m-am informat, îi zic, sprijinindu-mi brațul de geam și privind fix bulevardul.

Până acum, LA nu arată la fel de strălucitor ca în toate acele imagini văzute pe internet.

— Este cel cu chestia aia, debarcaderul, nu-i așa?

— Da, Pacific Park¹.

---

¹ Parc de distracții de pe malul oceanului Pacific în Santa Monica, California (n. tr.).

Când o rază de lumină trece peste mâinile tatălui meu, aflate pe volan, îi observ verigheta de aur de pe deget. Gem. El remarcă.

— Ella abia așteaptă să te cunoască, îmi spune el.

— Și eu pe ea.

Asta e o minciună. Ella, m-a informat tata recent, este noua lui soție. O înlocuitoare pentru mama: ceva nou, ceva mai bun. Și asta e ceva ce nu pot înțelege. Ce are această femeie, Ella, și mama nu? O tehnică mai bună de spălare a vaselor? Prepară mai bine friptura?

— Sper ca voi două să vă înțelegeți, adaugă el, după un moment de liniște sufocantă, și încadrează mașina pe ultima bandă din dreapta. Îmi doresc foarte mult ca totul să meargă.

Poate că tata își dorește cu adevărat acest lucru, dar eu, pe de altă parte, încă nu sunt complet de acord cu toată această idee despre modelul reconstituirii familiei. Nu mă atrage gândul de a avea o mamă vitregă. Vreau o familie clasică, o familie cum sunt cele de pe cutiile de cereale, formată din mama, tata și eu. Nu-mi plac acomodările. Nu-mi place schimbarea.

— Câți copii ziceai că are? întreb, pe un ton disprețuitor.

Nu doar că am fost binecuvântată cu o încântătoare mamă vitregă, dar am fost răsplătită și cu frați vitregi.

— Trei, rostește el, vizibil încordat.

Negativitatea mea evidentă începe să-l irite.

— Tyler, Jamie și Chase.

— OK, spun eu. Câți ani au?

Vorbește în timp ce se concentrează pe semnul de oprire aflat la doar câțiva metri în față și încetinește mașina:

— Tyler abia a împlinit șaptesprezece, Jamie are paisprezece și Chase... Chase are unsprezece. Încearcă să te înțelegi cu ei, scumpo!

Se uită cu coada ochiului la mine, cu o privire rugătoare, aproape imploratoare.

— Oh!

Până acum am presupus că mă voi întâlni cu câțiva țânci care abia dacă reușesc să lege câteva propoziții.

— OK.

Treizeci de minute mai târziu traversăm un drum șerpuitor și ajungem într-o zonă ce pare a fi periferia orașului. Copaci înalți delimitează banda de parcare de pe fiecare trotuar, trunchiurile lor groase și ramurile lor strâmbe aruncând împrejur umbre, ca un adăpost în fața căldurii. Casele de aici sunt mai mari decât cea în care locuiesc cu mama și toate sunt proiectate și construite într-un stil unic. Nu există două asemănătoare ca structură, culoare sau dimensiune. Lexusul tatei se oprește în fața unei case din piatră albă.

— Aici locuiești?

Deidre Avenue pare prea normal, de parcă locul său este în mijlocul Carolinei de Nord. LA nu ar trebui să fie normal. Ar trebui să fie strălucitor, ieșit din comun și total ireal, dar nu este.

Tata dă din cap, oprind motorul și închizând parasolarul.

— Vezi fereastra aceea?

Îmi indică o fereastră de la etajul al doilea, fix cea din mijloc.

— Da.

— Aceea e camera ta.

— Oh!

Nu mă așteptam să am propria mea cameră pe durata celor opt săptămâni pe care le voi petrece aici. Pare o casă destul de mare din exterior și sunt sigură că are multe camere libere. Mă bucur că nu voi dormi pe un pat gonflabil în mijlocul livingului.

— Mulțumesc, tată!

Când încerc să mă ridic, îmi dau seama că pantalonii scurți au atât avantaje, cât și dezavantaje. Avantaje: îmi simt picioarele aerisite în această climă fierbinte. Dezavantaje: coapsele îmi sunt lipite de pielea scaunului. Astfel, îmi ia un minut întreg pentru a ieși efectiv din mașină.

Tata se îndreaptă spre portbagaj, îmi ia geamantanul și îl pune pe trotuar.

— Mai bine mergi înăuntru, spune el, în timp ce trage cu putere de mâner și începe să târască geamantanul pe roți în spatele lui.

Fac un pas mare peste banda de parcare și îl urmez pe tata pe alea pietruită. Se oprește la ușa din față: din mahon și lambrisată, așa cum ar trebui să fie ușile de la casele deținute de cei bogați. În tot acest timp, doar mă uit la tenișii Converse cu care sunt încălțată și îmi las ochii să alunece peste scrisul meu de mână lăbărțat, care decorează părțile laterale ale cauciucului alb. Sunt versuri scrise cu marker negru, asemenea celor de pe geamantanul meu. Privirea fixată pe scris mă ajută să-mi țin emoțiile în frâu: doar puțin, până când ajungem la ușa din față.

Casa în sine – în ciuda consumerismului său enervant – e foarte frumoasă. În comparație cu cea în care m-am trezit eu în această dimineață, clădirea din fața mea poate fi la fel de bine o pensiune de cinci stele. Pe alee este parcat un Ranger Rover alb. *Cât de băcător la ochi!* gândesc.

— Ai emoții? întrebă tata, ezitând în fața ușii.

Își coboară privirea și zâmbește ușor.

— Oarecum, recunosc eu.

Am încercat să nu mă gândesc la lista interminabilă de lucruri care ar putea merge prost, dar o teamă lăuntrică nu-mi dă pace. Dacă mă vor detesta cu toții?

— Să nu-ți fie!

El deschide ușa și intrăm, cu geamantanul alunecând în urma noastră și zgâriind cu roțile podeaua de lemn.

Un miros copleșitor de lavandă ne întâmpină în hol. În fața mea se află o scară care duce la etaj, iar în dreapta mea, din ce pot întrezări prin ușa întredeschisă, este livingul. Drept înaintea o arcadă mare duce în bucătărie: o bucătărie din care apare o femeie ce se apropie de mine.

— Eden! strigă ea.

Mă îmbrățișează strâns, iar sânii ei extraordinar de mari ne stau puțin în cale, apoi face un pas în spate ca să mă studieze. Îi returnez favoarea. Are părul blond și o siluetă zveltă. Dintr-un motiv absurd m-am așteptat să arate asemănător cu mama. Dar se pare că tata și-a schimbat preferințele atât în ceea ce privește femeile, cât și nivelul de trai.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc!

Fac un pas mic înapoi pentru a mă îndepărta de ea, încercând din răspuțuri să nu-mi dau ochii peste cap și să nu mă strâmb. În mod sigur tata m-ar târî direct la aeroport dacă aş arăta vreodată o astfel de lipsă de respect.

— Bună! îi zic, în schimb.

Apoi ea spune fără să se gândească:

— Doamne, ai ochii lui Dave!

Este, probabil, cel mai rău lucru pe care mi l-ar putea spune vreodată cineva, având în vedere faptul că aş prefera mai mult să am ochii mamei.

Nu mama a fost cea care a plecat.

— Ai mei sunt mai întunecați, murmur disprețuitor.